

Topmodel

Lezen voor Iedereen / Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

www.lezenvooriedereen.be

www.eenvoudigcommuniceren.nl

Bij *Topmodel* is een docentenhandleiding verkrijgbaar.

Deze kunt u downloaden van www.eenvoudigcommuniceren.nl

en www.lezenvooriedereen.be.

Kijk voor informatie over het thema van *Topmodel* op weet.info of eetstoornis.be

Tekst: Marian Hoefnagel

Redactie en opmaak: Eenvoudig Communiceren

Illustraties: Roelof van der Schans

Druk: Easy-to-Read Publications

© Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam.

Eerste druk: september 2008

Tweede druk: februari 2010

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 507 6

NUR 286

MARIAN HOEFNAGEL

Topmodel

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

In de Hema

‘Wat vind je van deze?’, vraagt Kiia.

Ze kijkt aandachtig in de spiegel. Naar de geruite pet op haar hoofd.

‘Mam?’, vraagt Kiia weer. ‘Hoe vind je hem?’

Ze stopt een pluk van haar blonde haar onder de pet.

Dan kijkt ze om; verbaasd omdat haar moeder geen antwoord geeft.

Een mevrouw kijkt haar lachend aan.

Ze heeft ook een geruite pet in haar handen.

‘Je moeder is daarheen gelopen’, wijst ze. ‘Naar de worst.’

Nu kijkt Kiia helemaal verbaasd.

‘Naar de wórst?’, vraagt ze. ‘Wat voor worst?’

‘Rookworst’, zegt de vrouw.

‘Je moeder zei tegen je dat ze een stuk rookworst ging halen.

Omdat ze trek had in iets zouts.’

‘O’, zegt Kiia. ‘Dat heb ik niet gehoord.’

‘Nee, dat blijkt’, lacht de vrouw.

‘Maar die pet staat je goed.’
‘Ja?’, vraagt Kiia.
Ze draait zich weer om naar de spiegel.
‘Niet te tuttig?’, zegt ze dan.
‘Nee’, vindt de vrouw. ‘Helemaal niet tuttig.
Je hebt een mooi klassiek gezicht.
Daar staat zo’n geruite pet prima bij.’

Kiia kijkt nog steeds in de spiegel.
‘Een mooi klassiek gezicht?’, mompelt ze.
‘Ja, echt’, zegt de vrouw.
‘Geloof me, ik kan het weten.
Ik heb een modellenbureau.
Ik zie ieder jaar honderden meisjes, misschien
wel duizenden.
Allemaal aantrekkelijke meisjes. Allemaal.
Maar bijna nooit heeft een meisje zo’n gezicht
als jij.
Je zou een Griekse godin kunnen zijn.’

Kiia draait zich weer om.
Een Griekse godin? Toe maar!
‘Hier’, zegt de vrouw. ‘Dit is mijn visitekaartje.
Als je soms vakantiewerk zoekt, kom maar langs.’

Geen worst

Kiia staart een tijdje naar het kaartje.
Modellenbureau Allbright, staat erop.
En dan een naam: Ineke Ebbing.
Dat zal dan wel de naam zijn van de mevrouw.
‘Bent u ...’, begint ze.
Maar dan houdt ze verschrikt haar mond.
De vrouw is weg.
Haar moeder staat voor haar neus.
Zonder worst.

‘Ze hebben hier geen worst meer’, moppert haar moeder.
‘Vroeger kon je altijd worst kopen bij deze Hema.
‘Hartstikke lekker, vooral in de winter.
Maar nu hebben ze hier alleen maar moderne dingen.’
‘Wat voor moderne dingen?’, vraagt Kiia.
‘Nou bapao’s, quiches en zo’, zegt haar moeder.
‘Dat zijn toch geen moderne dingen’, vindt Kiia.
‘Dat is gewoon niet-Nederlands eten.’
‘Nou ja, het is geen worst’, zegt haar moeder.
‘Dat is maar goed ook’, zegt Kiia.

‘Die vette worst is helemaal niet gezond.’

Ze steekt haar arm door die van haar moeder.

‘Kom’, zegt ze. ‘We gaan ergens koffiedrinken.’

Haar moeder knikt.

‘Ja, lekker’, zegt ze. ‘Met een stuk ...’

Maar Kiia onderbreekt haar moeder.

‘Nee, geen taart’, zegt ze streng.

‘Dat is net zo slecht als worst.’

Neem maar een broodje gezond.

Dat is veel beter voor je.’

Kiia kijkt haar moeder lachend aan.

Die moet ook lachen.

‘Het lijkt wel alsof jij mijn moeder bent’, zegt ze.

Ze lopen samen de winkel uit.

Piiiiieeep, klinkt het dan. Piiiiieeep.

En meteen komt er een man op hen af.

Een man van de beveiliging, in een uniform.

‘Wilt u even met me meelopen, dames?’, vraagt hij.

Winkeldiefstal

Kiia en haar moeder kijken elkaar verschrikt aan.

‘O nee’, kreunt Kiia dan.

‘Ik heb die pet natuurlijk nog op.

En we zijn door zo’n poortje gelopen.

Shit. Nu denken ze dat we winkeldieven zijn.’

Kiia’s moeder schiet in de lach.

‘Natuurlijk denken ze dat niet’, zegt ze.

‘We geven die pet gewoon terug.

Niets aan de hand.’

Ze knikt bemoedigend naar Kiia.

‘Die pet staat je trouwens leuk’, zegt ze vrolijk.

‘We kunnen hem ook kopen.

Dan is iedereen tevreden. Toch?’

Ze kijkt de man van de beveiliging lachend aan.

Maar zo gemakkelijk gaat het niet.

De man schudt zijn hoofd.

‘Ik moet de politie erbij halen’, zegt hij.

‘Zo zijn de regels.

Iedereen kan dat wel zeggen.

Dat hij per ongeluk iets heeft meegenomen.

Maar met al die ongelukjes raken wij veel geld kwijt. Miljoenen euro's per jaar.'

De man van de beveiliging brengt Kiia en haar moeder naar een klein kamertje.
Daar moeten ze op de politie wachten.

'Miljoenen euro's per jaar?', zegt Kiia's moeder.
'Hoeveel winkeldieven moeten dat wel niet zijn?'
'Veel', knikt de man van de beveiliging.
'Want de meeste winkeldieven stelen kleine dingetjes.

Bijna niemand loopt met een televisie naar buiten. Of met een wasmachine.'

Kiia voelt zich vreselijk naar, maar ze moet toch lachen. Ze ziet het al voor zich.

'De meeste winkeldieven zijn vrouwen', gaat de man verder.

'Vrouwen en meisjes. Die pikken vaak make-up-spullen. Een lippenstift of een mascara-roller.'
Hij kijkt Kiia en haar moeder grijnzend aan.
'Of een pet', zegt hij dan.

Boete

Het duurt wel een halfuur voordat de politie er is.
Kiia en haar moeder zitten ongemakkelijk op hun stoel.

De man van de beveiliging is best aardig.
Hij vertelt van alles over zijn werk.
Hij haalt een kop koffie voor Kiia en haar moeder.

Maar een leuk halfuur is het natuurlijk niet.

Gelukkig is de politieagent vriendelijk.
Hij begrijpt wel dat Kiia de pet niet expres wilde stelen.

Maar ja, hij moet nu eenmaal zijn werk doen.
Kiia moet een boete betalen.

‘Mag ik even je legitimatie zien?’, vraagt hij aan haar.

Pff, denkt ze, terwijl ze haar tas pakt.
Gelukkig heb ik mijn ID bij me.

Anders was er natuurlijk nog een boete bovenop gekomen.

De agent neemt Kiia’s gegevens over.

Naam, geboortedatum.

Hij kijkt haar verbaasd aan.

‘Ben je echt pas veertien?’, vraagt hij.

Kiia knikt. En haar moeder knikt ook. Ja echt.

‘Je ziet er een stuk ouder uit’, vindt de agent.

‘Ik dacht dat je wel een jaar of achttien was.

Maar je bent dus nog minderjarig.’

Weer knikt Kiia. En haar moeder knikt ook.

Ze zijn die opmerking wel gewend.

Iedereen denkt altijd dat Kiia een paar jaar ouder is. Dat komt doordat ze zo lang is: één meter vijfenzeventig.

‘Omdat je nog minderjarig bent, moet je moeder ook tekenen’, zegt de agent.

Hij legt het ingevulde formulier voor haar neer en wijst.

‘Hier moet jij je handtekening zetten’, zegt hij.

‘En daar moet je moeder haar handtekening zetten.’

‘Hoeveel is die boete?’, vraagt Kiia’s moeder, terwijl ze haar handtekening zet.

‘Honderdvijftig euro’, antwoordt de agent.

‘Maar omdat uw dochter nog minderjarig is, maak ik er honderd euro van.’

Kiia zucht.

Het is natuurlijk aardig van de agent.

Maar honderd euro ... Hoe moet ze dat ooit bij elkaar krijgen?